

LBRIS

We know
books

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
Editurii Universul Academic

Nicio parte din această volum și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de **Editura Universul Academic**
Copyright © 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VRABIE, CĂTĂLIN

Pierdut în Egipt, Sudan & Etiopia - Jurnal de călătorie /
Cătălin Vrabie. - București: Universul Academic, 2019
ISBN 978-606-9062-06-7
821.135.1

CĂTĂLIN VRABIE

pierdut în egipt, sudan & etiopia

UNIVERSUL

ACADEMIC

Cuprins

Notă de început	9
... dar am plecat	13
Obeliscul din <i>Istanbul</i>	18
Egipt – acasă la mistere	23
<i>Alexandria</i>	27
<i>Cairo</i>	59
<i>Come see boat</i>	67
Fluviul Nil – file de istorie și legendă	72
Tropicul Racului	87
Templul <i>Kom Ombo</i> & Muzeul Crocodililor	89
Templul lui Horus din <i>Edfu</i>	94
Templul lui Hatshepsut	108
Templul din <i>Medinat Habu</i>	112
Templul din <i>Karnak</i>	124
<i>Luxor Temple</i>	128
Templul <i>Abydos</i>	139
Zodiac of <i>Dendara</i>	148
Templul din <i>Esna</i>	152
<i>Voices from Egypt: Nour</i> – Despre educație	171
Templele din <i>Abu Simbel</i>	183
Profilul egipteanului tipic	189
<i>Egypt – land of antiquities</i>	191

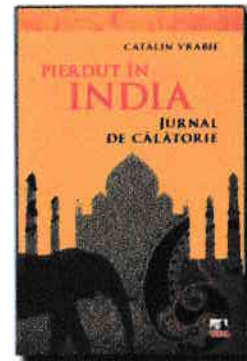
<i>Sudan – land of deserts</i>	199
Piramidele <i>Jebel Barkal</i> și Templul lui Amun	222
Piramidele de la <i>Meroë</i>	232
Profilul sudanezului tipic	257
Etiopia	261
<i>Lalibela</i>	289
<i>Farengji</i>	291
<i>Voices from Ethiopia: Hussien – Despre etiopieni</i>	299
Ziua lui Peter Pan	301
Profilul etiopianului tipic	326
Gânduri de final	331
Notă de final	335
Cuprins	339
De același autor	341

De același autor:

Pierdut în India

Cătălin Vrabie, un alt fel de Phileas Fogg, s-a “pierdut” în India o lună de zile și acum ne invită să ne “pierdem” și noi în retrăirea clipă de clipă, ceas de ceas, zi de zi a periplului său prin zone fascinante, descoperindu-le, cum îți place să spun, “farmecul discret”. Vei trăi sau retrăi – ca mine – momente unice care ți se vor întipări în minte și suflet, ce vor stârni dorința de a “te pierde” măcar o dată în India.

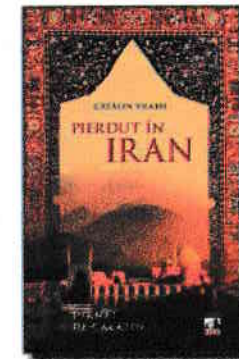
Cristian HRISTEA

Pierdut în Iran

„Pierdut în Iran” este o carte “must have”. Luați cartea, vă așezați comod într-un fotoliu, cu o cană de ceai (dacă nu aveți șofran, puteți folosi scorțișoară), o muzică în surdină (daca nu aveți orientală, poate fi concert de vioară sau de chitară clasică) și vă începeți călătoria în Iran alături de o gazdă sensibilă și minunată care a reușit să „prindă” în câteva săptămâni cam tot ce ar trebui să știm fiecare despre Iran (Persia).

Alexandra GOTEA

 /Pierdutprinlume

Un om cu carte întâlnește un cioban cu oile.
Curios îl întrebă:

- *Ale tale-s oile astea, bade?*
- *Alea albe, a venit răspunsul.*
- *Păi, ș-alea negre?*
- *Și alea, a răspuns baciul cu voce șoptită!*

Destul de des noi, sau cei din jur, vorbim doar de realizări – oile albe, dar când vine vorba de cele negre – eforturile, greutățile, neajunsurile... răspundem abia la a doua întrebare – și încă, cu voce șoptită.

Cel mai greu lucru, așa cum am mai zis, atunci când vorbim despre o călătorie lungă, e despărțirea de cei dragi. Nu știu ce altceva ar putea fi! Deși toți se bucură, nimeni nu este fericit (sau poate invers). Oricum ar fi, e greu!!

***

Anul acesta, Simona, fetița mea de doar opt ani și jumătate, obișnuită de altfel cu plecările mele lungi și dese, s-a uitat la mine cu ochii înlăcrimați zicându-mi: *Tati, nu vreau să pleci!*

București, 25 iulie 2017, ora 00:51

Cu bicicleta de-a lungul și de-a latul oazei Siwa, Egipt

... dar am plecat

Ziua 1.

Miercuri, 25-07-2018

16:04

Din nou în autocar spre *Istanbul*. Stau cufundat în gânduri și încerc să mi le echilibrez. Zic asta pentru că trebuia să fim doi! Din 2013, de când am fost în Iran, nu am mai călătorit însoțit, însă acum, în această călătorie, Daniel Iordăchioae – artistul român care nu cred că are nevoie de vreo prezentare suplimentară, își exprimase interesul de a parcurge același traseu: în sus pe Nil. Am început pregătirile încă din ianuarie de când ne-am achiziționat biletele de avion; am trecut împreună prin procesul de obținere a vizelor pentru intrarea în Kenya și Sudan, și am trăit cu emoții obținerea vizei de Etiopia. Toate bune și frumoase până recent, când am primit un telefon de la el prin care m-a anunțat că s-ar putea să nu mai poată veni. Am tăcut amândoi preț de câteva momente...

Câteva zile mai târziu, duminică mai precis, m-a sunat din nou și mi-a confirmat că este forțat să rămână acasă. Nu pun întrebări, cu siguranță a calculat totul și asta a fost decizia finală. Mi-a părut, și îmi pare încă, foarte rău. Ne făcusem un plan frumos – eu, care de regulă merg fără niciun plan. Dar știu un lucru: ar fi fost frumos alături de el, un om extraordinar și plin de resurse. Dar viața e lungă, poate anul următor în China.

17:02

O oră și deja am trecut în Bulgaria. Plouă și e răcoare. Minunat, și spun asta pentru că mă voi sătura de soare și călduri extreme în curând. Abia aștept!

Oare câte granițe mai am de trecut? Patru, cinci, șase?? Cine mai numără... om trăi și om vedea. Haideti cu mine să descoperim minunățiile înșirate de-a lungul Nilului, cel mai important fluviu al antichității.

18:30

Până la începutul propriu zis al călătoriei mele e drum lung totuși, trebuie făcute astfel câteva popasuri. Primul, pe teritoriu bulgăresc. Mă încarc cu răcoare, dacă pot să zic așa. A plouat de curând și, în plus, grație pădurii din jur – da, bulgarii încă mai au păduri, atmosfera e răcoroasă și relaxantă. În curând, peisajele pline de verde, vor rămâne mult în urmă, locul lor fiind luat de auriul nisipului Saharei.

18:51

Ce probabilitate să fie ca, dintr-o selecție de peste 700 de melodii, acum, chiar la plecare, *ipod*-ul meu de împrumut să-mi dea *random* melodia lui Daniel „Mă-ntorc la tine, mare albastră”? Uf!!

19:20

S-au apucat băieții de aici să facă o chetă de 10-15 euro pentru „autocar”... toată lumea trebuie să trăiască bine, nu? Și vameșul turc, și cetățeanul turc care vrea să se aghezmuiască cu un deget de *whiskey* uitând astfel pentru o clipă rigoarea religiei lui și, mai ales, comerciantul băuturii sau al țigărilor care stau ascunse cine știe pe unde prin autocar. Ca întotdeauna eu am zis *pas* ceea ce-i nedumerește teribil. Îi simt întrebându-se în gând – poate și unul pe altul, „ce-o căuta asta p-aici”? Le-aș răspunde că „același lucru ca și voi! Să trăiesc bine.” dar nu mi-ar înțelege profunzimea gândului așa că tac și continui să ascult muzică. Până la urmă, fiecare trăiește așa cum își dorește!

22:05

Încă un popas făcut în drumul meu spre Egipt. Ar mai fi o oră până la granița cu Turcia, și de acolo direcția *Cairo*. Bine, eu zic așa, dar avionul meu pleacă noaptea următoare puțin după miezul nopții, deci am de petrecut o zi întreagă în *Istanbul*. Orașul este într-adevăr frumos – capitala unui fost mare imperiu, dar l-am vizitat de atât de multe ori, încât nu știu peste ce noutăți aş putea da. Să aștept totuși să ajung acolo și apoi văd eu ce și cum.

23:18

Ca întotdeauna pe granița cu Turcia, fie la dus fie la întors, trebuie să fie puțină agitație. Micii contrabandiști de frontieră încearcă să ascundă cât mai bine cât mai multe lucruri. Fie și le împart între ei, fie și le împing prin buzunare etc. în speranța că vameșii nu văd sau, unși de cheta făcută, se fac că nu văd.

23:45

Total e bine, și astfel pornim mai departe.

Ziua 2.

Joi, 26-07-2018

04:01

Istanbul. Iată că douăsprezece ore s-au scurs deja. Voi mai sta puțin în autocar să-mi continui somnul – în general șoferii îi lasă să doarmă pe pasagerii care nu au unde merge, până când primul metrou intră pe traseu, după care ies la o plimbare prin minunata metropolă turcă.

06:58

Odihnit, atât cât e posibil pe scaunele autocarului, pornesc spre centrul vechi al orașului și, poate, dacă nu se face foarte cald, mă voi lăsa pierdut pe străduțele înguste ale acestuia. Între timp trebuie să schimb bani pentru metrou și alte câteva mărunțișuri; neajunsul e că pe aici totul se deschide la 9:00, și asta este o oră aproximativă totuși – să nu uităm că mă aflu în Turcia, unde timpul are o însemnătate ușor diferită decât în restul Europei. Cum m-am obișnuit să-mi spun deja în astfel de situații, îmi spun și acum că „mă voi descurca eu”.

08:51

După un *sandwich* preparat cu drag de acasă, de fapt vreo patru, dar ce mai contează cantitatea, deja mă simt mai puternic; nu că aș fi fost slăbit, nici vorbă – deși de când am plecat de acasă nu am mai mâncat nimic... drept e că nici foame nu-mi era. Nu e păcat însă să ai *sandwich*-uri în rucsac și să le cari după tine fără folos? În căldurile astea se pot și altera și atunci chiar că-i păcat – am pățit asta în Nepal acum câțiva ani, pur și simplu nu am avut timp să le mânânc, fiind

pe fugă primele trei-patru zile. Acum mai am trei dar nu vreau să mai mânânc deoarece ce-i mult strică – nu la asta face referire zicala românească „sacul gol nu stă-n picioare iar cel plin nu se apleacă”? Stau acum și privesc dincolo de *Bosfor*, în Asia. Frumos continent. În februarie anul acesta am fost în Iordania – traversând Israelul și Palestina. Frumoși locuitorii acelor locuri. Calzi, primitivi, cu simțul realității, și deloc mercantili. Țările Africii nu sunt neaparat la fel – cei care ați citit jurnalul de anul trecut „Pierdut în Kenya & Tanzania” știți la ce mă refer, dar totuși nici foarte departe de acest model. Abia aștept să respir iarăși aer egiptean.

09:30

Din nou mă aflu în părculețul aflat între Moscheea Albastră și *Hagia Sophia*, lăsându-mă cucerit de peisaj, de aglomerație și de aerul salin al mării din apropiere. A trecut ceva timp; trei ani de când nu am mai trecut pe aici¹. E frumos să-ți calci pe pași din când în când, și mai ales așa, la intervale mari de timp. Retrăiești amintirile!

10:24

Plouă. Plouă cu soare. Cum, probabil, sunt ultimii stropi de ploaie pe care am ocazia să-i simt pentru o lungă perioadă de vreme, îi las să cadă pe mine liber, fără să fac ceva în acest sens. De fapt, stau pe o bancă în curtea Moscheii Albastre, ațipisem cred, când i-am simțit căzându-mi pe față. Plăcută senzație... îi las în continuare.

¹ Pentru cei care doresc să afle mai multe detalii, mă refer aici la volumul „Pierdut în Vietnam & Cambodgia” tipărit în urma călătoriei efectuate în aceste țări în anul 2014.

10:49

Cel mai vechi monument din *Istanbul* este un obelisc de aproximativ 3500 de ani. Impresionant! Trebuie totuși adăugat că acesta nu este deloc de al locului, ci a fost adus; de unde din altă parte dacă nu din Egipt – mai exact *Luxor*, unde urmează să ajung și eu curând.

Obeliscul din Istanbul

În jurul anului 1490 BC, Faraonul Thutmose al III-lea a ordonat ridicarea acestui obelisc în fața templului *Karnak* pentru a comemora o victorie a armatelor lui în Mesopotamia. Granitul roz, foarte rar, sculptat cu măiestrie de egipteni dintr-o singură bucată mare de stâncă – 25,60 m înălțime, a atras atenția unui împărat roman (rămas necunoscut) undeva în secolul al IV-lea AD, care, din dorința de a realiza ceva mareț cu care să-și impresioneze supușii, a cerut ca acesta să fie adus la *Istanbul*.

Pentru o foarte lungă perioadă de timp a fost lăsat într-un colț al hipodromului, uitat. Abia în anul 390 AD, în timpul lui Theodosius I a fost ridicat, cu foarte mare dificultate, în poziție verticală, de Proclus – administratorul orașului (da, romanii aveau *city administrator* încă de acum 1600 de ani).

Astăzi, stă așezat – încă de pe vremea imperiului Roman, pe patru piese de bronz, decorate cu basoreliefuli, iar măiestria lucrăturii, vechimea acesteia și unicitatea le-a dat o imagine magică, imagine de care mă bucur și eu acum, când vă scriu aceste rânduri. Credeți-mă, nu par a avea atâtea mii de ani vechime. Abia aștept să văd restul minunățiilor cu care mă întâmpină Egiptul.

11:10

Lăsând obeliscul în spate și căutând să mă mai bucur de aerul, încă răcoros, al *Istanbul*-ului, trecând prin fața mea doi localnici în căutare de pradă mi se adresează cam așa:

- *Interesting style, brother!*¹.
- *Thx*². Răspund puțin amuzat, înțelegându-le intențiile.
- *Yes really. Which country?*³
- *Romania*, răspund și mai amuzat știind că ei știu că noi îi mirosim pe cei ca ei de la o poșta.
- *What?*⁴ Mă întrebă din nou nedumerit.
- *Romania*, am repetat eu zâmbind.

Au plecat fără să mai zică un cuvânt. Nimic. Ori erau români, ori pur și simplu știau că-și pierd timpul degeaba. Am rămas zâmbind și încercând să-mi învelesc rucsacul cu o folie protectoare pentru că ce începuse ca o ploicică faină tinde să se transforme în aversă.

14.00

Gata cu *Istanbul*-ul, pe azi cel puțin – s-ar putea la întoarcere să fiu nevoit să petrec o zi și o noapte pe aici dacă nu prind ceva repede spre București. Mă îndrept încetșor – nici nu aş avea cum altfel datorită aglomerației de pe străzi, către aeroport. Întâi stația de metrou *Aksaray* și apoi direct aeroportul. Voi ajunge cam devreme – zborul meu este după miezul nopții, dar vreau să mă interesez dacă pot schimba biletul de întoarcere. Cât m-am plimbat pe străduțele orașului mi-a venit ideea de a mă întoarce acasa din *Addis Abeba* – capitala Etiopiei, și nu din *Nairobi* cum a fost făcută rezervarea inițială. Dacă nu mai sunt cu Daniel, nu mai are rost să bat drumurile Kenyei, am făcut-o destul anul trecut. Dacă totuși nu se poate, nu se poate și gata... mai văd Kenya

¹ - Interesant stil, frate. Se refereau la vestimentație cred, arătam ca un călător prăfuit, dispus să pornească într-o drumeție de foarte lungă durată

² - Prescurtarea de la *thank you* – mulțumesc în limba engleză. Un fel de *merci* aruncat în grabă la noi.

³ - Da serios. [Din] ce țară [ești]?

⁴ - Ce?